

การศึกษาผลของการยกระดับความสามารถด้านการพูดสุนทรพจน์และการนำเสนองาน เป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

A Study on the Uplifting of the Ability in Speech and Presentation in English of Thai-Nichi Institute of Technology Students

บัณฑิต อนุญาหงษ์ (Bundit Anuyahong)*

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาผลของการยกระดับความสามารถด้านการพูดสุนทรพจน์และการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจในการเรียนการพูดสุนทรพจน์และการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นกลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาชั้นปีที่1 สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ภาคการศึกษาที่1 ปีการศึกษา2556 จำนวน 60 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ 1)แผนการจัดการเรียนรู้การพูดสุนทรพจน์และการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ 2)แบบทดสอบความสามารถในการพูดสุนทรพจน์และการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ 3)แบบประเมินตนเองด้านการพูดสุนทรพจน์และการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ 4)แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดสุนทรพจน์และการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ 5)แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนการพูดสุนทรพจน์และการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้ค่าเฉลี่ยของคะแนน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนโดยใช้สถิติ t-test แบบ Dependent Samples

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษาที่ได้รับการเรียนด้วยวิธีการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษ มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักศึกษาที่ได้การเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษมีความพึงพอใจต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : การพูดสุนทรพจน์และการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ, ยกระดับความสามารถการพูดภาษาอังกฤษ

* ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประจักษ์แผนภาษาอังกฤษ สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

Assistant Professor Dr., English Department, College of General Education and Languages, Thai-Nichi Institute of Technology., Email:bundit@tni.ac.th, Mobile:0835414644

Abstract

The purposes of this research were 1) to study the TNI students' English speaking ability in speech and presentation in English and 2) to study satisfaction towards English speaking learning of TNI students.

The subjects were 60 first year undergraduate students at Thai-Nichi Institute of Technology, Bangkok, during their first semester of 2013 academic year. The experiment consisted of 6 units of EFL speaking learning lesson plans, a pre-post speaking ability test, a self-assessment questionnaire on speaking ability, a rubric-scoring form on students' learning behavior and a questionnaire on students' satisfaction towards studying English speaking. The data were statistically analyzed by mean scores, standard deviation, and t-test dependent samples.

The results of the study were as follows:

1. The English ability of TNI students after the experiment was significantly higher at the .05 level.
2. The students' satisfaction towards studying English speaking after the experiment was significantly higher at the .05 level.

Keywords: *Speech and Presentation in English, Enhancing EFL Speaking Ability*

บทนำ

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น เป็นสถาบันการศึกษาที่ได้เปิดสอนเพื่อพัฒนาและผลิตบุคลากรให้มีความรู้ความสามารถและมีคุณภาพในด้านเทคโนโลยีและอุตสาหกรรม นอกจากนี้ยังได้มีนโยบายให้นักศึกษามีศักยภาพที่ดีในด้านการสื่อสารด้วยภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นให้ความสำคัญกับการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ได้วางไว้ ในการนี้สถาบันได้จัดให้มีการเปิดสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นวิชาบังคับ 3 รายวิชาให้แก่นักศึกษาทุกคณะของสถาบันฯ และยังมีการเปิดวิชาเลือกของภาษาอังกฤษในแต่ละสาขาวิชาอีกด้วย (คู่มือนักศึกษา 2556: 24) ซึ่งทำให้มีความมั่นใจได้ว่านักศึกษาที่เรียนจบไปจากสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นมีความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ใช้การได้ดี ขณะเดียวกันทางสถาบันฯ ยังได้จัดเตรียมความพร้อมด้านอื่นๆ ให้แก่นักศึกษาในการเรียนภาษาอังกฤษอีก เช่น การจัดเตรียมตำราเรียนที่มีความเหมาะสม จัดหาครูผู้สอนที่มีคุณภาพและมีทักษะในการสอน รวมทั้งการจัดหาเทคนิควิชาการสอนที่มีประสิทธิภาพและการจัดเตรียมสื่อการสอนประเภทต่างๆ ที่มีความเหมาะสมในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ปัจจุบันการเรียนรู้อาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษมีความจำเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาข้อมูลจากแหล่งต่างๆ และการประกอบอาชีพ ตลอดจนเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการพัฒนาศักยภาพบุคลากรในยุคโลกาภิวัตน์เพื่อให้สามารถนำประเทศสู่การแข่งขันด้านเศรษฐกิจ (กรมวิชาการ 2544: 1-2)

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีบทบาทสำคัญในยุคของโลกไร้พรมแดนและได้รับการยอมรับ ว่าเป็นภาษาสากล เป็นสื่อกลางที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารด้านต่างๆ แพร่หลายทั่วโลก ความสำคัญ ของภาษาอังกฤษจึงเป็นแรงผลักดันให้คนเราต้องเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก และเพื่อใช้เป็น เครื่องมือในการติดต่อสื่อสารและเทคโนโลยีต่างๆ กับประเทศอื่นๆ ตลอดจนทำความเข้าใจ ขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม และวิถีความเป็นอยู่ของต่างประเทศ ซึ่งจะต้องใช้ภาษาอังกฤษ เป็นเครื่องมือสื่อสารระหว่างกันและกันทั้งสิ้น (Widdowson, 1981) ดังนั้นบุคคลใดที่มีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษย่อมได้เปรียบในทุกๆ ด้าน เมื่อพิจารณาถึงทักษะทั้ง 4 คือ ทักษะ การฟัง พูด อ่าน และเขียนแล้ว นับว่าสำคัญเท่าเทียมกัน แต่เนื่องจากในปัจจุบันประเทศไทยกำลัง พัฒนาไปสู่ประเทศอุตสาหกรรมซึ่งมีการลงทุนดำเนินธุรกิจร่วมกันระหว่างชาวไทยและชาวต่างชาติ ส่งผลให้มีการจ้างแรงงานเพิ่มมากขึ้น ในการนี้ผู้ที่มีความรู้และทักษะในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษจึงเป็นที่ต้องการของสถานประกอบการ ดังนั้นผู้ที่มีทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ ที่ดีจึงมีโอกาสดำเนินการจ้างงานและได้รับการสนับสนุนในงานอาชีพมากขึ้น (ภัทรกมล รักสวน 2545: 3)

ด้วยเหตุนี้ สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ได้จัดให้มีการพูดสุนทรพจน์และการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษขึ้น ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรอบรู้อย่างกว้างขวาง มีโลกทัศน์ที่กว้างไกล มีความเข้าใจสังคมและเศรษฐกิจ เป็นผู้ใฝ่รู้ สามารถคิดอย่างมีเหตุผล สามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อความหมายได้ดี เป็นผู้มีความสมบูรณ์ทั้งร่างกายจิตใจ มีคุณธรรม ตระหนักในคุณค่าของศิลปวัฒนธรรมของไทย ของประชาคมนานาชาติ สามารถนำความรู้ไปใช้ในการดำเนินชีวิต และดำรงอยู่ในสังคมได้อย่างดี เพื่อให้ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะดำรงชีวิตอยู่ในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีคุณภาพ มีความรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่เกิดขึ้น สามารถปรับตัวได้ มีขีดความสามารถและความพร้อมตามปรัชญาและปณิธานที่สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นได้ตั้งไว้ (คู่มือนักศึกษา 2556: 9)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงศึกษาผลของการพูดและการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น เพื่อยกระดับความสามารถทางด้านการพูดและการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นให้มากขึ้น ข้อมูลนี้จักเป็นประโยชน์ในการพัฒนาการเรียนการสอนและวิธีการสอนของคณาจารย์ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพมากขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาผลของการยกระดับความสามารถด้านการพูดสุนทรพจน์และการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจในการเรียนการพูดสุนทรพจน์และการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักศึกษานักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นชั้นปีที่ 1 ทั้ง 3 คณะ ได้แก่ คณะบริหารธุรกิจ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะเทคโนโลยีสารสนเทศที่ลงเรียนวิชา ENL-101 (ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร1) ในภาคเรียนต้น ปีการศึกษา 2556 จำนวน 860 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นชั้นปีที่1 ที่ลงเรียนวิชา ENL-101 (ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร1) 2 ห้องเรียน จำนวน 60 คน โดยสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อยกระดับความสามารถด้านการพูดสุนทรพจน์และการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษาศาสนาเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น
2. ตัวแปรตาม ได้แก่
 - 2.1 ความสามารถในการพูดสุนทรพจน์และการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ
 - 2.2 ความพึงพอใจในการเรียนการพูดสุนทรพจน์และการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยทำการทดลองสอน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 โดยใช้เวลา 2 คาบเรียนต่อสัปดาห์ เป็นเวลา 8 สัปดาห์ รวมทั้งหมด 16 คาบเรียน โดย แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ปฐมนิเทศนักศึกษาและทดสอบก่อนเรียน	2	คาบ
2. ดำเนินการจัดการเรียนการสอนเพื่อการยกระดับความสามารถด้านการพูดสุนทรพจน์และการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษาศาสนาเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น	12	คาบ
3. ทดสอบหลังเรียน	2	คาบ
รวม	16	คาบ

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้คัดเลือกเนื้อหา หัวข้อในการกล่าวสุนทรพจน์และการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษที่เป็นรูปแบบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจาก แบบเรียน บทความและวารสาร อินเทอร์เน็ต และสื่อที่พบเห็นทั่วไปในชีวิตประจำวัน โดยมีเนื้อหาดังต่อไปนี้

ที่	หัวข้อการกล่าวสุนทรพจน์และการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ
1	How to cheer up yourself when you are suffering?
2	Which places do you want to visit? Explain why?
3	In your opinion, what kind of people can be called as a good man?
4	What are you going to do to have a successful life?
5	How do you keep your good healthy?
6	What are the bad experiences in your life?

สมมติฐานการวิจัย

1. นักศึกษาที่เรียนรู้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อยกระดับความสามารถด้านการพูดสุนทรพจน์และการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ มีความสามารถในการพูดสุนทรพจน์และการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษสูงขึ้น

2. นักศึกษาที่เรียนรู้วิธีการสอน เพื่อยกระดับความสามารถด้านการพูดสุนทรพจน์และการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษมีความพึงพอใจในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสูงขึ้น

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้การพูดสุนทรพจน์และการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ
2. แบบทดสอบความสามารถในการพูดสุนทรพจน์และการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ
3. แบบประเมินตนเองด้านการพูดสุนทรพจน์และการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ
4. แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดสุนทรพจน์และการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ
5. แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนการพูดสุนทรพจน์และการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยใช้รูปแบบการทดลองแบบที่มีการทดลองก่อนการทดลองและหลังการทดลอง (One-Group Pretest-Posttest Design) ซึ่งมีแบบแผนการทดลอง ดังนี้

ตารางที่ 1 แบบแผนการทดลอง

สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
T1	X	T2

ความหมายของสัญลักษณ์

- T1 หมายถึง การสอบก่อนทดลอง (Pre-test)
T2 หมายถึง การสอบหลังทดลอง (Post-test)
X หมายถึง การจัดการเรียนการสอนการพูดสุนทรพจน์และการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ

วิธีดำเนินการทดลอง

1. ทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนทำการทดลองโดยใช้แบบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ผู้สอนกำหนดให้นักศึกษาทำแบบทดสอบที่เป็นงานปฏิบัติ โดยผู้วิจัยเป็นผู้ให้คะแนนในระหว่างการทดสอบ พร้อมมีการบันทึกเสียงนักศึกษาทุกคนลงในเทปบันทึกเสียงเพื่อประกอบการให้คะแนนอีกครั้ง
2. นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษให้กลุ่มตัวอย่างตอบก่อนทำการทดลอง
3. ดำเนินการสอนตามแผนการสอน เป็นระยะเวลา 16 คาบเรียน
4. สังเกตพฤติกรรมการพูดโดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยทำการประเมินตลอดทุกแผนการจัดการเรียนรู้
5. ให้นักศึกษาประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง โดยใช้แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ หลังการเสร็จสิ้นการเรียนการสอนทุกแผนการสอน
6. ทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังทำการทดลองเสร็จ โดยใช้แบบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ผู้สอนกำหนดให้นักศึกษาทำแบบทดสอบที่เป็นงานปฏิบัติเช่นเดียวกับการสอบก่อนการทดลอง โดยผู้วิจัยเป็นผู้ให้คะแนนในระหว่างการทดสอบ พร้อมมีการบันทึกเสียงนักศึกษาทุกคนลงในเทปบันทึกเสียงเพื่อประกอบการพิจารณาให้คะแนนอีกครั้ง
7. รวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีทางสถิติ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ในการประมวลผล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ทั้งก่อนและหลังการทดลองจากแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ
2. หาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานคะแนนการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา จากแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ
3. หาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานคะแนนการประเมินพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา จากแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ

4. หาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของจากการประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ทั้งก่อนและหลังการทดลองจากแบบสอบถามความพึงพอใจ

5. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนด้านความสามารถการพูดภาษาอังกฤษทั้งก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สถิติ t-test แบบ Dependent Samples

6. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษทั้งก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สถิติ t-test แบบ Dependent Samples

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 ค่าเฉลี่ย (Mean) ของคะแนนโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

1.2 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของคะแนน

2. สถิติในการหาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ กับเนื้อหาที่สอนใช้วิธี IOC (พวงรัตน์ ทวีรัตน์ 2543: 117)

2.2 ค่าความสัมพันธ์ในการตรวจให้คะแนนของผู้ตรวจ 2 คน เกี่ยวกับเกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยการหาค่าประสิทธิสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation)

3. สถิติในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สถิติ t-test แบบ Dependent Samples

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษ

1.1 ผลการทดลองวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 60 คน โดยกรรมการ 2 คน

การวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามกระบวนการวิจัยทดสอบทั้งก่อนและหลังทดลอง จากนั้นให้กรรมการประเมิน 2 ท่าน ตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด หลังจากนั้นนำคะแนนที่ได้จากกรรมการทั้ง 2 คน มาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จากการตรวจให้คะแนน การแปรผลใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าคะแนนจากการตรวจโดยกรรมการ 2 ท่านมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนก่อนสอบอยู่ที่ .70 และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนหลังสอบอยู่ที่ .67 ซึ่งถือว่าคะแนนที่ได้มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง

ตารางที่ 2 คะแนนความสามารถก่อนเรียนและหลังเรียนจากกรรมกร 2 ท่าน และค่าเฉลี่ยก่อนการทดลองและหลังการทดลองของนักศึกษาจำนวน 60 คน

นักศึกษา คนที่ 1- 60	ผลการให้คะแนน				คะแนนเฉลี่ย	คะแนนเฉลี่ย
	กรรมการคนที่ 1		กรรมการคนที่ 2		ก่ อ น ก า ร	ห ลັ ง ก า ร
	คะแนนก่อนการ ทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง	คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง	ทดลอง	ทดลอง
เฉลี่ย	6.65	12.08	7.72	12.55	7.18	12.31

จากตารางที่ 2 พบว่า คะแนนเฉลี่ยของนักศึกษาศาสนาบัณฑิตไทย-ญี่ปุ่น ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย 7.18 ส่วนคะแนนหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย 12.31 ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักศึกษาศาสนาบัณฑิตไทย-ญี่ปุ่นมีความสามารถในการพูดสูงขึ้นหลังจากเรียนด้วยวิธีการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษ

ตาราง 3 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการเรียน

ความสามารถในการ พูดภาษาอังกฤษ	n	คะแนนเต็ม	$\bar{x}$	S.D.	t	df	P
ก่อนการทดลอง	60	15	7.18	1.89	29.082	59	.000*
หลังการทดลอง	60	15	12.31	1.58	59.996		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 3 แสดงผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการเรียน โดยใช้ t-test Dependent Samples พบว่า หลังการเรียนด้วยวิธีการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าเฉลี่ยก่อนการทดลองคือ 7.18 และหลังการทดลองคือ 12.31 แสดงว่า การจัดการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษมีผลทำให้นักศึกษาพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น

2. การประเมินตนเองในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการระหว่างการทดลอง

ในระหว่างการทดลองเมื่อนักศึกษาได้เรียนด้วยการจัดการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษ ในแต่ละแผนการเรียนแล้ว นักศึกษาแต่ละคนประเมินผลความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของตนเองรวมทั้งสิ้น 6 หน่วยการเรียนรู้ คิดเป็นจำนวน 6 ครั้ง จากนั้นนำคะแนนที่ได้มาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ โดยแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ย ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00	แปลว่า มีความสามารถในการระดับ ดีมาก
ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50	แปลว่า มีความสามารถในการระดับ ดี
ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50	แปลว่า มีความสามารถในการระดับ พอใช้
ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50	แปลว่า มีความสามารถในการระดับ เกือบพอใช้
ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50	แปลว่า มีความสามารถในการระดับ ควรปรับปรุง

ผลปรากฏดังตารางดังต่อไปนี้

ตาราง 4 เปรียบเทียบระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยการประเมินตนเองจำนวน 6 ครั้ง

ประเมินตนเองครั้งที่	n	$\bar{x}$	S.D	ระดับความสามารถในการพูด
1	60	2.73	0.58	พอใช้
2	60	2.98	0.61	พอใช้
3	60	3.31	0.72	พอใช้
4	60	3.53	0.68	ดี
5	60	3.77	0.71	ดี
6	60	4.02	0.66	ดี

จากตาราง 4 พบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาจากการประเมินตนเอง โดยวิธีการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 6 หน่วยการเรียนรู้คิดเป็นจำนวน 6 ครั้ง เป็นดังนี้ ครั้งที่1 ครั้งที่2 ครั้งที่3 มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ พอใช้ โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงกว่าขึ้นเป็นลำดับ คือ 2.73 2.98 และ 3.31 ตามลำดับ สำหรับการประเมินตนเองครั้งที่4 ครั้งที่5 และครั้งที่6 มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงขึ้นตามลำดับเช่นกันคือ 3.53 3.77 และ 4.02 ตามลำดับ แสดงว่า การเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษมีผลต่อการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

3. พฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรมระหว่างเรียน

นอกจากการประเมินผลด้านความสามารถในการพูดของตนเองแล้ว ผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมของนักศึกษาเป็นรายบุคคลระหว่างเรียนแล้วประเมินผลตามเกณฑ์ที่กำหนด ซึ่งใช้แบบสังเกตพฤติกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 8 ข้อ โดยการสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระหว่างเรียนทุกหน่วยการเรียนรู้ จำนวน 6 ครั้ง แล้วแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ย ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00	แปลว่า มีพฤติกรรมการใช้ภาษาขณะฝึกภาษา มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50	แปลว่า มีพฤติกรรมการใช้ภาษาขณะฝึกภาษา มาก
ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50	แปลว่า มีพฤติกรรมการใช้ภาษาขณะฝึกภาษา ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50	แปลว่า มีพฤติกรรมการใช้ภาษาขณะฝึกภาษา น้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50	แปลว่า มีพฤติกรรมการใช้ภาษาขณะฝึกภาษา น้อยที่สุด

ผลปรากฏดังตารางดังนี้

ตาราง 5 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการสังเกตพฤติกรรมในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาขณะได้รับการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 6 ครั้ง

ประเมินพฤติกรรมครั้งที่	n	$\bar{X}$	S.D.	ระดับพฤติกรรมในการพูดภาษาอังกฤษ
1	60	2.36	0.71	น้อย
2	60	2.88	0.69	ปานกลาง
3	60	3.90	0.83	มาก
4	60	4.17	0.78	มาก
5	60	4.32	0.69	มาก
6	60	4.53	0.73	มากที่สุด

จากตารางที่ 5 พบว่า พฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาขณะเรียนด้วยวิธีการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่เพิ่มขึ้นดังนี้ จากการประเมินพฤติกรรมครั้งที่ 1 มีพฤติกรรมในการใช้ภาษาอยู่ระดับน้อย มีคะแนนเฉลี่ยเป็น 2.36 ครั้งที่ 2 มีพฤติกรรมในการใช้ภาษาอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเป็น 2.88 ครั้งที่ 3 ครั้งที่ 4 และครั้งที่ 5 มีพฤติกรรมในการใช้ภาษาอยู่ในระดับ มาก โดยมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นตามลำดับ คือ 3.90 4.17 และ 4.32 ตามลำดับ ส่วนครั้งที่ 6 มีพฤติกรรมในการใช้ภาษาอยู่ในระดับ มากที่สุด แสดงว่า การจัดการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษส่งผลต่อพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นให้เพิ่มขึ้นทุกหน่วยการเรียนรู้ตามลำดับ

4. ความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการเรียนการพูดภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้วัดความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษทั้งก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบทดสอบวัดความพึงพอใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามกระบวนการ เป็นข้อความจำนวน 15 ข้อ จากนั้นนำคะแนนที่ได้จากการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษมาหาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อเปรียบเทียบระดับความพึงพอใจก่อนและหลังการเรียน ในการพิจารณาว่าผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษในระดับใดนั้น พิจารณาจากค่าเฉลี่ยคะแนนจากข้อความทั้งหมด โดยกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายคะแนนเฉลี่ยดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	4.51-5.00	หมายถึง มีความพึงพอใจมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย	3.51-4.00	หมายถึง มีความพึงพอใจมาก
คะแนนเฉลี่ย	2.51-3.00	หมายถึง มีความพึงพอใจปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.51-2.00	หมายถึง มีความพึงพอใจน้อย
คะแนนเฉลี่ย	1.00-1.50	หมายถึง มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

ตาราง 6 เปรียบเทียบระดับความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการจัดการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่าง	n	คะแนนเต็ม	$\bar{x}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจการพูดภาษาอังกฤษ
ก่อนการทดลอง	60	5	3.89	0.71	ดีมาก
หลังการทดลอง	60	5	4.56	0.59	ดีมากที่สุด

จากตาราง 6 พบว่า ระดับความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา หลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการเรียน กล่าวคือ ระดับความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนได้เรียนด้วยวิธีการสอนการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ ดีมาก โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.89 และมีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษหลังได้รับวิธีการสอนการพูดอยู่ในระดับ ดีมากที่สุด โดยมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.56 แสดงว่าการจัดการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษมีผลต่อระดับความพึงพอใจในการเรียนการพูดภาษาอังกฤษให้สูงขึ้น

นอกจากนี้ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากการวัดความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั้งก่อนและหลังการเรียน มาเปรียบเทียบเพื่อหาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนโดยใช้สถิติ t-test แบบ Dependent Sample ผลดังตารางดังนี้

ตาราง 7 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังที่ได้รับการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษ

ระดับความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษ	n	$\bar{x}$	S.D.	t	df	P
ก่อนการทดลอง	60	3.89	0.71	17.384	59	.000*
หลังการทดลอง	60	4.56	0.59	57.388		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 7 แสดงผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังได้รับการเรียนด้วยวิธีการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้ t-test Dependent samples พบว่าหลังได้รับการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยคะแนนของความพึงพอใจของนักศึกษาสูงกว่าคะแนนความพึงพอใจก่อนการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองเท่ากับ 3.89 และหลังการทดลองเท่ากับ 4.56 แสดงว่า การจัดการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษมีผลต่อความพึงพอใจของผู้เรียนที่เรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาวิจัย เรื่องการยกระดับความสามารถด้านการพูดสุนทรพจน์และการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ชั้นปีที่1 สรุปได้ดังนี้

1. นักศึกษาที่ได้รับการเรียนด้วยวิธีการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษ มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักศึกษาที่ได้รับการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษมีความพึงพอใจต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง เพื่อยกระดับความสามารถและความพึงพอใจในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่1 สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น จากสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่4 สามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

1. นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่เรียนด้วยการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนอยู่ในระดับพอใช้ โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 7.18 และระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังที่ได้เรียนการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอยู่ในระดับ ดีมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 12.31 ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้และสอดคล้องกับ กมลวรรณ โดมศรีฟ้า (2551) ธนมนัญ บุรุษภักดี (2547) พัชร วิจิตรไพศาล (2548) ทองใบ ทองภูบาล (2553) หวาง เสง จุน (2006) และ ชาร่า ชรินชาเดห์ (2012) ซึ่งทั้งหมดศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการจัดการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษ ในการยกระดับความสามารถการพูดภาษาอังกฤษและการใช้ภาษาอังกฤษ และผลวิจัยพบว่าผู้เรียนมีความสามารถในการพูดหรือใช้ภาษาเพิ่มขึ้น ทั้งนี้เป็นผลอาจเนื่องมาจาก

1.1 กิจกรรมการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นมีโอกาสใช้ภาษาได้หลายรูปแบบ และมีอิสระในการเลือกใช้ภาษา กิจกรรมที่สอนมีความน่าสนใจ เหมาะสมกับนักศึกษา และกิจกรรมมีความท้าทายต่อความสามารถในการเรียน มีความยากง่ายที่เหมาะสม เป็นกิจกรรมที่นักศึกษาได้ใช้ภาษาในการสื่อสารมากที่สุด มีความสนุก มีขั้นตอนการกล่าวสุนทรพจน์ คือ ขึ้นแนะนำตัวเอง ขึ้นอธิบายเนื้อหาที่พูด และขั้นตอนการสรุปความ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจง่าย ส่งผลให้ผู้เรียนกล้าคิด กล้าทำ และกล้าแสดงออก ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของฮาร์เมอร์ (Harmer, 1983: 44-45) ที่กล่าวไว้ว่า ในการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร นักศึกษาได้มีโอกาสใช้ภาษาได้หลายรูปแบบ มีอิสระในการเลือกใช้ภาษาได้

1.2 เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง เป็นเนื้อหาที่ได้มาจากหลักสูตรภาษาอังกฤษที่สอนกับนักศึกษาชั้นปีที่1 สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ผู้วิจัยได้ปรับให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียนและนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน จำนวน 6 หัวข้อที่ใช้ในการพูดสุนทรพจน์ และการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งได้แก่หัวข้อ ดังนี้คือ 1) How to cheer up yourself when you are suffering? , 2) Which places do you want to visit? Explain why?, 3) In your opinion, what kind of people can be called as a good man? 4)

What are you going to do to have a successful life? 5) How do you keep your good healthy? 6) What are the bad experiences in your life? เป็นหัวข้อที่ใช้ในชีวิตประจำวันได้ ดังนั้นความยากง่ายของหัวข้อและเนื้อหาสาระในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ย่อมมีผลต่อผู้เรียนเช่นกัน เนื่องจากผู้เรียนมีความรู้ ความสนใจ ความถนัดที่แตกต่างกัน การเรียนรู้จึงแตกต่างกันด้วย ปัจจัยอีกประการหนึ่งที่ส่งผลการยกระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาแต่ละหน่วยการเรียนรู้คือ ผู้วิจัยจัดเตรียมสื่อและแหล่งการเรียนรู้ที่หลากหลาย เช่น อินเทอร์เน็ต ยูทูบ เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ คราเชน (Krashen, 1981:70) ระบุว่า สื่อที่ใช้ประกอบการเรียนรู้ต้องมีความหลากหลาย ที่สำคัญคือการใช้สื่อจริง เป็นสื่อที่ดีต่อผู้เรียนเนื่องจากเป็นสื่อที่มีอยู่จริง สามารถดึงดูดความสนใจและจูงใจผู้เรียนได้อีกทั้งส่งเสริมผู้เรียนให้เกิดความมั่นใจ เข้าใจความหมายได้มากขึ้น กล่าวโดยสรุปคือ หัวข้อและเนื้อหาที่ผู้วิจัยเลือกมาใช้ในการทดลองเพื่อให้นักเรียนฝึกฝนนั้นมีผลต่อการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้สูงขึ้น ทั้งนี้ เนื่องจากเนื้อหาที่เหมาะสม หัวข้อการพูดสุนทรพจน์ที่ให้ไปมีความหลากหลาย และหัวข้อมีความสัมพันธ์กับความถนัดและความสนใจของผู้เรียนด้วย

2. นักศึกษาที่ได้รับการเรียนด้วยการจัดการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษมีความพึงพอใจต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยระดับความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนได้รับการเรียนการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดีมาก มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.89 และมีความพึงพอใจต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ ดีมากที่สุด โดยมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.56 แสดงว่า การจัดการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษมีผลต่อระดับความพึงพอใจในการเรียนการพูดภาษาอังกฤษให้สูงขึ้น อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นมีความพึงพอใจในการสอนในระบบปกติอยู่แล้ว โดยวิชาพื้นฐานคือภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 1-2-3 มีการจัดการเรียนการสอนที่เป็นระบบ คือให้นักศึกษาได้เรียนทักษะการฟังและพูดกับอาจารย์ชาวต่างชาติซึ่งเป็นเจ้าของภาษาและมีความคุ้นเคยในการพูดภาษาอังกฤษ จึงทำให้นักศึกษามีความพึงพอใจที่จะได้เรียนการพูดภาษาอังกฤษ เพราะนักศึกษามีจุดมุ่งหมายและมองเห็นประโยชน์ในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อรองรับการเข้าสู่ AEC ที่กำลังจะมาถึง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของโวลท์แมน (Wolman 1973: 304) ที่กล่าวว่าผู้เรียนมีความพึงพอใจคือความรู้สึก มีความสุขเมื่อประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย (Goals) ตามความต้องการ (want) และเพิ่มแรงจูงใจ (Motivation) ในการเรียนมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของซาวิยอง (Savignon, 1997) ที่กล่าวว่าความพึงพอใจกับความสำเร็จในการเรียนมีความสัมพันธ์กัน คือ ผู้เรียนที่มีความพึงพอใจจะช่วยทำให้ผู้เรียนเรียนภาษาได้สำเร็จและความสำเร็จนี้จะช่วยส่งผลย้อนไปสู่ความพึงพอใจด้วย โดยผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาสูงจะมีแนวโน้มของความพึงพอใจต่อการเรียนสูงขึ้นด้วย

ปัญหาที่พบในการวิจัย

1. ในครั้งแรกผู้วิจัยพบว่า นักศึกษาที่เรียนจะขี้อายไม่กล้าพูด และติดการอ่านสคริปเนื้อหาที่จะกล่าวสุนทรพจน์และการนำเสนอ ผู้วิจัยจึงอนุญาตให้จดหัวข้อที่จำเป็นเท่านั้นในการช่วยพูด แต่จะอนุญาตในคาบแรกคาบเดียวเท่านั้น เพราะว่ามีนักศึกษาบางคนไม่สามารถพูดได้เลยเนื่องจากทักษะการพูดอ่อนมาก และผู้วิจัยได้ให้เขียนแนวทางที่จะพูดให้ผู้วิจัยช่วยปรับปรุงเนื้อหาและภาษาและนักศึกษาใช้วิธีการท่องจำในการพูด ก็ช่วย

นักศึกษาให้พูดได้บ้างในระดับหนึ่ง ส่วนครั้งต่อๆมา ผู้วิจัยไม่อนุญาตให้นำสคลิปหรือเอกสารอะไรมาช่วย นักศึกษาอีก และทำให้นักศึกษาเข้าใจระบบและพยายามพูดมากขึ้น

2. การขาดเรียนของนักศึกษา เป็นปัญหาในการเก็บรวบรวมคะแนนในแต่ละครั้ง และบางครั้ง นักศึกษาไม่พร้อมพูด ก็ทำให้เสียเวลาในการพูดสุนทรพจน์ในคาบต่อไป จึงทำให้ผู้วิจัยแก้ไขโดยการขยายเวลา ในการพูดและชั่งว่าจะตัดคะแนน ทำให้นักศึกษาทุกคนมาพูดตามวันเวลาที่กำหนดทุกครั้ง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ผู้สอนควรจัดกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนบ่อยๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะบ่อยๆ เรียนรู้จากข้อผิดพลาดของตนเพื่อเกิดการพัฒนาทักษะจนกลายเป็นผู้ที่สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง

1.2 ทักษะการพูดเป็นทักษะการนำเสนอความคิดหรือสิ่งที่ต้องการ เป็นทักษะต่อเนื่องจากการฟัง ของมนุษย์ที่เกิดการเรียนรู้และพูดนำเสนอสิ่งที่คิดหรือต้องการได้ ดังนั้น การฝึกฝนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ผู้สอนควรคำนึงถึงเวลาที่เหมาะสมและเพียงพอต่อการฝึกปฏิบัติ รวมถึงผลสำเร็จของงานปฏิบัติที่จะได้รับด้วย

1.3 ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ กิจกรรมที่จัดให้เน้นกิจกรรมกลุ่ม และกิจกรรมเดี่ยว เพื่อให้ ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น รู้จักใช้ภาษา สำนวนต่างๆ ในการแก้ปัญหา

1.4 ผู้สอนควรเตรียมสื่อการสอนที่หลากหลาย ที่จำเป็นต้องใช้ในการทำกิจกรรมการพูดให้ เหมาะสมกับกิจกรรม เพื่อให้นักศึกษาจะทำความเข้าใจได้โดยง่ายและรวดเร็ว

1.5 เนื่องจากกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษ เป็นขั้นการใช้ภาษา (Production) ดังนั้นผู้สอนต้อง มั่นใจว่า นักศึกษาได้ทำการฝึก (Practice) การใช้โครงสร้างภาษาที่จำเป็นได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้อง

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบการยกระดับทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยวิธีการเรียนรู้ร่วมกัน กับวิธีการสอนแบบเน้นภาระงาน เพื่อเป็นแหล่งข้อมูลในการศึกษาค้นคว้า และนำประโยชน์ไปใช้ในการ พัฒนาการเรียนการสอนต่อไป

2.2 ควรมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อศึกษาความสามารถทางภาษาอังกฤษในทักษะอื่นๆ เช่นทักษะการฟัง เป็นต้น

2.3 ควรมีการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถด้านทักษะการฟัง อ่าน และเขียน นอกเหนือจากทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยใช้การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการ สื่อสาร

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

กมลวรรณ โดมศรีฟ้า (2551) การศึกษาการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่1. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.

ทองใบ ทองบุล (2553). การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นการปฏิบัติ. ปริญญานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ชนมนัญ บุรุษักดี (2547) การพัฒนาความสามารถทางการสื่อสารด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมุติ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (วิชาภาษาอังกฤษ) ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

พัชรี วิจิตรไพศาล (2548) การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อเป็นยุวมัคคุเทศก์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่3 โดยใช้โปรแกรมการฝึกอบรมแบบเน้นงานปฏิบัติ. สารนิพนธ์ ศศ.ม (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543) วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่8. กรุงเทพฯ: เจริญผลการพิมพ์.

ภัทรกมล รักสวน. (2545). การใช้แนวการสอนภาษาแบบองค์รวมเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง พูดภาษาอังกฤษและทักษะทางสังคมของนักศึกษาผู้ใหญ่. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. ศึกษาศาสตร มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น. (2556). คู่มือนักศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น.

ภาษาต่างประเทศ

Harmer, Jermy. (1983). *The Practice of English Language Teaching*. 6th ed. New York: Longman.

Krashen, S. D. (1981). *Second Language Acquisition and Second Language Learning*. Oxford: Pergamon.

Savignon, S. J. (1997). *Communicative Competence Theory and Classroom Practice*. New York: McGraw Hill.

Wang Cheng-Jun. (2006). *Designing Communicative Tasks for College English Courses*. Retrieved December 5th, 2007. from <http://www.asian-efl-journal.com>

Widdowson, H.G. (1981). *Teaching Language as Communication*. London: Oxford University Press.

Wolman, B.B. (1973). *Dictionary of behavioral science*. New York: Van Nostrand Reinhold.

Zahra S.A. (2012). Speaking as an Indicator of General Proficiency in Placement Test. *Journal of English and Literature Vol.3(6)*, pp. 136-149, October 2012.